

stadig har været ganske uberørt af, om Tienden ejedes af Yderen eller af anden Mand, og skønt man ved tidligere Love, som Lovene af 14. April 1852 og 12. December 1860 om Korntiendens Forandring fra Ydelse i Kjærven til faste aarlige Afgifter, stadig har behandlet samtlige Tiender ens uden Hensyn til, af hvem de ejedes, — saa bestemmes det i det foreliggende Lovforslags § 1, 3die Stykke, at Tiender, der ejes i Forbindelse med vedkommende Ejendom, ikke som andre Tiender skulle være Genstand for Afløsning, men skulle uden videre „bortfalde samtidig med Afløsningen af de andre Tiender i det paagældende Sogn.“

Ved en *Tvangsafløsning* af Tienden at gøre en saadan Forskel synes ikke rigtigt. Finder Lovgivningsmagten det forsvarligt at gaa til en *Tvangsafløsning*, synes den nødvendige Følge deraf at maatte blive, at alle Tiendeejere maa nyde ens Ret. Om A. har indkøbt Tienden af B.s Ejendom, og B. af A.s, eller de hver især have indkøbt Tienden af deres egen Ejendom, synes over for en *Tvangsafløsning* fuldstændig ligegyldigt. Tiendens baade juridiske og faktiske Eksistens og Omfang er i alle Tilfælde ganske den samme. Og lige saa ligegyldigt synes det over for en *Tvangsafløsning* at være, om Tienden er indkøbt billigt eller dyrt. Intet af disse Spørgsmaal vedrøre i denne Forbindelse Staten.

Det skønnes heller ikke rettere, end at andre Bestemmelser i Lovforslaget netop hvile paa den Opfattelse, at der gøres *Uret* ved ikke at behandle alle Tiendeejere ens. I § 1, 3die Stykke, bestemmes nemlig endvidere, at dersom der paahviler de af Yderne indkøbte Tiender „*Pantegæld, Realbyrder, Forpligtelse til Kirkens Vedligeholdelse m. v.*“, skulle disse Hæftelser og Byrder afvikles efter Lovens Regler. Og i § 2, 2det Stykke, bestemmes, at Staten skal yde et forholdsvis lignende Bidrag til disse Byrders Afvikling, som der skal ydes til de øvrige Tienders Afløsning. Men da Hæftelserne paa Tiender jo i Virkeligheden ere Staten

lige saa uvedkommende, som Hæftelser paa anden Ejendom, hvorfor ogsaa andre Tiendeejere selv maa klare de paa deres Tiender hvilende Forpligtelser, synes disse Bestemmelser klart at vidne om, at det i selve Lovforslaget erkendes, at den paa de forskellige Tiendeejere gjorte Forskel ikke er stemmende med Ret og Billighed.

At gøre en saadan Forskel paa de forskellige Tiendeejere, forekommer ogsaa Mindretallet saa meget uheldigere og urigtigere, som den Maade, hvorpaa Lovforslaget søger bødet paa Forskellen, igen fører til en meget forskellig Behandling af de forskellige Ejere af „indkøbte Tiender“. Paa nogle af disse Tiender hviler der store Forhæftelser, paa andre kun smaa eller ingen. Nogle af Ejerne have indkøbt deres Tiende mod kontant Betaling, andre have ladet Købesummen helt eller delvis blive staaende mod Pant i Tienden. Nogle have gjort Laan paa deres Ejendomme eller paa anden Maade for at betale Tienden, andre have i samme Øjemed gjort Laan paa selve Tienden. — Og alle disse i høj Grad tilfældige Forhold blive afgørende for Statens Tilskud. Dette synes meget uheldigt og vil medføre den mest vilkaarlige Behandling af de forskellige Ejere af „indkøbte Tiender“.

Bortset fra Prioritetsbehæftelser vil Reglen for Tilskud jo blive denne, at jo større faste Byrder der hviler paa en Tiende, jo mindre Værdi Tienden altsaa i Virkeligheden har, jo mindre Købesum Ejeren følgelig har givet for den — desto større Tilskud gives der i Anledning af dens Bortfald. Men de rent tilfældige Prioritetsbehæftelser forværre yderligere Forholdene. — Nogle af de „indkøbte Tiender“s Ejere ville faa et stort Tilskud, maaske i visse Tilfælde endog større Tilskud, end der kunde opnaas, dersom Tilskuddet skulde beregnes efter Tiendens Værdi. Andre faa kun lidet og mange intet Tilskud. Ja, som Lovforslaget er affattet, kan det endog meget let ske, at Ejere af „indkøbte Kirketiender“ — der jo i Henhold til § 22